

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobců: a) X, nar. X
b) X, nar. X
c) X, nar. X
všichni státní příslušnost X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 5. 2024, č. j. OAM-887/ZA-ZA11-D07-R2-2022, a č. j. OAM-886/ZA-ZA11-D07-R2-2022

takto:

- I. Žaloba žalobce a) proti rozhodnutí žalovaného 30. 5. 2024, č. j. OAM-887/ZA-ZA11-D07-R2-2022 se zamítá.
- II. Žaloba žalobkyně b) proti rozhodnutí žalovaného 30. 5. 2024, č. j. OAM-886/ZA-ZA11-D07-R2-2022 se zamítá.
- III. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobci se domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2024, č. j. OAM-887/ZA-ZA11-D07-R2-2022, a č. j. OAM-886/ZA-ZA11-D07-R2-2022 (dále též „napadená rozhodnutí“), jimiž byly jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany shledány nepřipustnými podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení byla podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavena, neboť příslušným státem k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Španělské království.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobci považovali napadená rozhodnutí za nezákonná a nepřezkoumatelná. Namítali nedostatečné zohlednění jejich rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a nejlepšího zájmu nezletilého dítěte, žalobkyně c), ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť vycestování by nezletilé žalobkyni způsobilo emoční újmu. Žalobci mají v ČR vytvořené stabilní zázemí, mají v Praze „druhý domov“, z čehož vyplývá, že mají k ČR dlouholetou vazbu, orientují se ve zdejší společnosti, domluví se česky. Nezletilé žalobkyni poskytuje toto zázemí jejich rodičů potřebnou jistotu a bezpečí pro její psychický a sociální vývoj. Nárůst počtu žadatelů o mezinárodní ochranu ve Španělsku způsobil prodloužení čekací doby na podání azylové žádosti a následně na pohovor. V některých regionech se čekací doba pohybuje mezi 8 a 12 měsíci. Protože bez provedení pohovoru nemůže žadatel vstoupit do přijímacího systému, v rámci kterého by získal např. ubytování a další pomoc, budou po tuto dobu žalobci odkázáni na svépomoc, případně na asistenci dobrovolníků. Žalobci sice disponují finančními prostředky k tomu, aby si bydlení zajistili, avšak vzhledem k tomu, že v ČR mají kompletní zázemí, se přesun do Španělska nejeví jako racionální řešení přiměřené okolnostem případu. Žalobci měli za to, že jejich vazby na ČR odůvodňují využití článku 17 Dublinského nařízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný vyjádřil nesouhlas se žalobními námitkami a popřel jejich oprávněnost, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu, zákona o azylu nebo Dublinského nařízení. Žalovaný zrekapituloval průběh řízení, přičemž v podrobnostech odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádosti o udělení mezinárodní ochrany, použité informace, výpovědi žalobců a na vydaná rozhodnutí žalovaného, na jejichž správnosti trval. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

4. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Všichni žalobci podali dne 30. 9. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Důvodem podání žádostí byly obavy spojené s válkou na X.
6. Rozhodnutími žalovaného ze dne 13. 1. 2023, č. j. OAM-887/ZA-ZA11-D07-2022, a č. j. OAM-886/ZA-ZA11-D07-2022, byly jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany shledány nepřipustnými podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a řízení byla podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno, neboť příslušným státem k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 3 Dublinského nařízení, je Španělské království. Proti těmto rozhodnutím se žalobci bránili žalobami u Městského soudu v Praze.
7. Po spojení věcí všech žalobců ke společnému projednání Městský soud v Praze zrušil obě rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost rozsudkem ze dne 26. 4. 2023, č. j. 16 Az 5/2023-30 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný napadl uvedený rozsudek kasační stížností.
8. Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze rozsudkem ze dne 28. 11. 2023, č. j. 4 Azs 178/2023-30 a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení z důvodu nezákonnosti spočívající v hodnocení správnosti napadeného rozhodnutí, ač se soud měl a mohl zabývat pouze tím, zda stěžovatel při úvahách o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil.
9. Městský soud ve věci opětovně rozhodl rozsudkem ze dne 1. 2. 2024, č. j. 16 Az 5/2023-65, jímž obě rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro absenci úvahy, zda pobyt žalobkyně b) nezakládá aplikovatelnost čl. 17 nařízení Dublin III pro všechny žalobce.
10. V návaznosti na zrušující rozsudek Městského soudu v Praze vydal žalovaný touto žalobou napadená rozhodnutí, jimiž byly žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany opět shledány nepřipustnými podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a řízení byla podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno, neboť příslušným státem k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 3 Dublinského nařízení, je Španělské království. V odůvodnění napadených rozhodnutí se žalovaný zabýval otázkou, zda ve Španělském království existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení, přičemž žádné nedostatky neshledal. Dále se žalovaný zabýval otázkou, zda ve smyslu čl. 17 Dublinského nařízení nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by žádosti žalobců měla posoudit Česká republika. Po zhodnocení všech zjištěných skutečností, včetně délky pobytu žalobkyně b) na území ČR, dospěl žalovaný k závěru, že vazby na ČR nejsou natolik intenzivní, aby v případě žalobců odůvodnily aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Uzavřel, že dle čl. 18 Dublinského nařízení má Španělsko povinnost převzít žalobce na své území a posoudit jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

V.

Jednání soudu a právní posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

11. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přezkoumal napadená rozhodnutí včetně řízení, které jejich vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Při jednání u Městského soudu v Praze dne 15.8.2024 argumentovali žalobci shodně jako v podaných žalobách a navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
13. Zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhnul zamítnutí žaloby.
14. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*
15. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu *je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*
16. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
17. Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Jednotlivá kritéria se pak uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).*
18. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*

Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem

19. Podle čl. 6 odst. 1 Dublinského nařízení *během všech řízení podle tohoto nařízení mají členské státy především na mysli nejlepší zájem dítěte.*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

20. Podle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*
21. Podle čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*
22. Podle čl. 17 odst. 1 první věty Dublinského nařízení *odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*
23. Soud po podrobném přezkoumání skutkových zjištění žalovaného zjistil, že žalovaný vycházel při svém rozhodování ze všech informací sdělených žalobci i ze všech dostupných podkladů, jež jsou součástí správního spisu. Žalovaný podrobně a přehledně shrnul veškerá tvrzení žalobců uvedená v průběhu správního řízení, shrnul všechny rozhodné skutečnosti. V projednávané věci je nesporné, že na základě pravidel pro určení příslušnosti členského státu obsažených v kapitole III, konkrétně čl. 12 odst. 2 nařízení Dublinského nařízení, je k posouzení žádosti žalobců příslušné Španělsko, jehož vízem ke dni podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci disponovali a které souhlasilo s posouzením žádosti žalobců o mezinárodní ochranu. Při svém hodnocení žalovaný zcela dostatečným způsobem popsal, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. Soud dále uvádí, že napadená rozhodnutí byla vydána na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný své závěry v napadených rozhodnutích srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. V postupu žalovaného nenalezl soud žádný deficit. Námitky nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti nejsou důvodné.
24. Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Dublinského nařízení jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do příslušného státu nebrání systémové nedostatky (viz čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Dublinského nařízení), musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). Na základě takto shromážděných podkladů tedy musí žalovaný správní orgán učinit úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků v konkrétní zemi. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2022, č. j. 1 Azs 77/2022-18: „*úvaha správního orgánu týkající se možnosti přemístění žadatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce dublinského nařízení musí být obsažena v každém rozhodnutí o přemístění žadatele, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn (viz rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27).* Tyto

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

závěry správního orgánu musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise (rozsudek ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22).“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22: „v rámci dublinského systému nelze přemísťovat žadatele o mezinárodní ochranu do zemí, v nichž azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu vykazují natolik závažné, tedy systémové nedostatky z hlediska závazných standardů Společného evropského azylového systému (resp. z hlediska srovnatelných závazků ostatních zemí dublinského systému, které nejsou právními předpisy Společného evropského azylového systému v té či oné míře vázány), že by zde v případě přemístění žadatele do dané země dublinského systému vzniklo riziko nelidského či ponižujícího zacházení s tímto žadatelem rozporné s požadavky zejména čl. 4 Listiny základních práv EU, resp. čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak byly konkretizovány v judikatuře obou evropských soudů, tedy Soudního dvora Evropské unie a Evropského soudu pro lidská práva (přímo k možnosti vzniku takové újmy v rámci uplatňování dublinského systému srov. zejména rozsudky velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. prosince 2011, N. S. a M. E., C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865; ze dne 14. listopadu 2013, Puid, C-4/11, EU:C:2013:740 a ze dne 10. prosince 2013, Abdullahi, C-394/12; EU:C:2013:813 a dále rozsudky velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. ledna 2011 ve věci M.S.S. proti Belgii a Řecku, stížnost č. 30696/09 a ze dne 4. listopadu 2014 ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, stížnost č. 29217/12), a to ať již přímo v této zemi, do níž má být žadatel přemístěn, anebo - z důvodu absence řádného posouzení jeho žádosti - v zemích třetích, včetně případně i země jeho původu.“

25. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28 plyne, že *„v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry. Dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvratitelná domněnka, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka vyvrácena nebyla.“* Nadto je ze správního spisu, resp. z Informace OAMP zřejmé, že na úrovni Evropské unie, ať již jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Španělském království. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Španělského království. Zdůraznil, že Španělské království je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Španělsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Španělské království je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu, nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Z uvedeného plyne, že žalobcům nehrozí ve Španělsku žádná újma nebo nebezpečí plynoucí z fungování tamního azylového systému, které by znemožňovalo jejich přesun do Španělska.
26. K namítanému nedostatečnému zohlednění rodinného života žalobců a nejlepšího zájmu nezletilé žalobkyně soud uvádí, že těmito námitkám nelze přisvědčit. V žalobě nebyl zásah do rodinného života nijak blíže specifikován a soud žádný takový zásah neshledal, obzvlášť když žalobci mohou svůj rodinný život přesunout do Španělska a tam jej nadále plnohodnotným způsobem realizovat, a to za situace, kdy nic nenasvědčuje tomu, že by majetkové poměry žalobců vedly k zásadní změně životní úrovně ve Španělsku. Rovněž

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nejlepší zájem nezletilé žalobkyně vzal žalovaný v potaz, když uvedl, že nezletilá žalobkyně c) v období mezi lety 2020 a 2021 na území ČR prakticky nepobývala. Dle informací z cestovního dokladu setrvala žalobkyně c) na území ČR tři měsíce od prosince 2021 do března 2022, a dále v rámci současného pobytu rodiny žalobců, který započal dne 7. 7. 2022. Žalovaný dospěl k závěru, že vycestování do Španělska za účelem projednání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nezpůsobí nezletilé žalobkyni c) emoční újmu. Žalobci jsou dostatečně materiálně zabezpečeni a jsou schopni nezletilé žalobkyni c) zajistit ve Španělsku srovnatelné podmínky, jaké měla v ČR. Soud má ve shodě s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2024, č. j. 16 Az 5/2023-65 za to, že nízký věk nezletilé žalobkyně c) neumožňuje vytvoření natolik hluboké citové vazby k ČR, který by v případě přesunu do Španělska měl za následek emoční újmu. Se závěrem, že „nezletilá je ve věku, kdy její „domov“ tvoří rodiče bez ohledu na místě pobytu“, prezentovaným v citovaném rozsudku zdejšího soudu, se lze ztotožnit. Na základě přesunu všech žalobců do Španělska nedojde k rozdělení jejich rodiny, jejich rodinný život bude nadále zachován, pouze na území jiného státu EU, což není v rozporu s nejlepším zájmem nezletilé žalobkyně c). Námitku soud neshledal důvodnou.

27. Těžištěm žalobní argumentace pak byla otázka aplikace tzv. diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení. Ani v tomto ohledu nelze žalovanému nic vytknout.
28. Cílem dublinského systému, který se v současnosti opírá o nařízení Dublin III (Dublinské nařízení), je zajistit, *aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, dále zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím nařízením směřuje k eliminaci tzv. forum shopping, respektive asylum shopping, tedy ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2023, č. j. 4 Azs 178/2023-30).
29. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24: „Diskreční oprávnění obsažené v článku 17 odst. 1 nařízení Dublin III kopíruje článek 3 odst. 2 předchozího Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 (dále jen „nařízení Dublin II“), který byl označován jako „klauzule suverenity“. I pod jiným názvem toto ustanovení představuje možnost státu posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany, i když k němu není příslušný.“ Aplikaci uvedeného ustanovení může odůvodňovat výjimečný důvod v podobě zvláštního zájmu, např. na zachování rodiny pohromadě.
30. Jedná se o výjimku ze závazných pravidel pro určení příslušnosti a je na rozhodujících orgánech členského státu, zda tento procesní postup zvolí. Nejedná se totiž o oprávnění žadatele, aby byla jeho žádost projednávána ve státě, ve kterém o mezinárodní ochranu požádal, ale o oprávnění členského státu ponechat žadatele ve své jurisdikci (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016-36, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26).
31. Diskrece je v právním státě vždy nějakým způsobem omezena nebo vymezena. Není a nemůže být nelimitována. V opačném případě by byl vytvářen prostor pro libovůli, která je nepřijatelná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, konstatoval, že „[a]bsolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v prvé řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

proportionalitě atd.“ Rovněž v tomto případě lze za takovou mezi považovat povinnost státu zabývat se případy vykazujícími okolnosti hodné zvláštního zřetele, tedy tam, kde by neposouzení možných důsledků postoupení žádosti státu příslušnému k řízení dle Dublinského nařízení mohlo vést k nenaplnění smyslu nařízení, tj. k nezajištění účinné mezinárodní ochrany.

32. Žalovaný se v napadených rozhodnutích zabýval úvahami o možné aplikaci čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení. V této souvislosti konstatoval, že na území ČR se nenachází další příbuzní žalobců, žalobci jsou zdraví, nemají speciální potřeby, vlastnictví nemovitosti není důvodem pro převzetí odpovědnosti ČR za žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany. Nezletilá žalobkyně na území ČR pobývala pouze 3 měsíce (12/2021-3/2022) a od 7. 7. 2022, vycestováním do Španělska jí nebude způsobena emoční újma, žalobci jsou materiálně zabezpečeni a jsou schopni zajistit nezletilé srovnatelné podmínky ve Španělsku, kde již dříve pobývali. Žalovaný také poukázal na skutečnost, že žalobce a) o udělení dlouhodobého pobytu v ČR neusiloval. Žalovaný se dále podrobně zabýval předešlým pobytem žalobkyně b) na území ČR zjištěným z jejího cestovního dokladu a z jejího doplňujícího pohovoru. S odkazem na konkrétní data pobytů žalobkyně b) na území ČR v období let 2011 až 2022 konstatoval, že žalobkyně b) v minulé době trávila na území ČR ve většině případů do jednoho sta dnů ročně, poměrně větší časový prostor věnovala životu v X. Od roku 2015 netrávila více než polovinu roku na území ČR. Její pobyty nebyly nepřetržité, součástí byl také pobyt ze zdravotních důvodů, kdy probíhala léčba v období od roku 2017 do dubna 2019. Tento pobyt byl úspěšně ukončen. V roce narození dcery byla cesta do ČR ze zřejmých důvodů dlouhodobější. K pravidelnému dennímu styku např. za účelem získání vzdělání nebo zaměstnání nedocházelo. V průběhu období také absolvovala dva delší turistické pobyty ve Španělském království. Na základě uvedeného dospěl žalovaný k závěru, že se v případě žalobkyně nejedná o natolik intenzivní vazby k ČR, které by zakládaly nutnost v jejím případě ani v případě celé rodiny aplikovat článek 17 odst. 1 Dublinského nařízení. Lze tedy konstatovat, že se žalovaný řídil právním názorem vysloveným ve shora citovaném zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2024, č. j. 16 Az 5/2023-65, když vázán právním názorem tímto rozsudkem vysloveným řádně učinil zjištění ohledně délky pobytu žalobkyně b) na území ČR. Tuto dobu pobytu žalobkyně b) na území ČR pak zhodnotil a zahrnul ji do své úvahy o možnosti aplikace čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení. Po posouzení vazeb žalobců na ČR a s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž *„užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24), však důvody pro aplikaci diskrečního ustanovení neshledal. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní soudy mají s ohledem na povahu správního rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení pouze omezenou možnost přezkumu provedeného správního uvážení. Konkrétně ve vztahu k čl. 17 odst. 1 nařízení Dublinského nařízení Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 28. 4. 2023, č. j. 4 Azs 107/2023-38, vyslovil, že *„[s]oudům nepřísluší, aby rozhodnutí o neaplikaci čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení přezkoumávaly z hlediska jeho správnosti.“* Správní soudy tedy při přezkumu správního rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení (včetně rozhodnutí o neaplikaci čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení) v souladu s § 78 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zkoumají pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil. Za tímto účelem pak posuzují, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozhodujícího orgánu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (srov. např. rozsudky ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007-105, nebo usnesení ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56). Obdobně podle nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07: „*Právě dodržení těchto mezí – správního uvážení či jejich zneužití – však ve správním soudnictví přezkoumatelné je.*“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).

33. Soud má ve shodě s žalovaným za to, že případ žalobců není natolik výjimečný, aby odůvodňoval zařazení mezi minoritu případů atrahovaných za užití diskrečního oprávnění stanoveného v čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2023, č. j. 1 Azs 107/2023-20 stanoví, že „*pokud žalovaný z jím uváděných skutečností sám nevyvodil důvody pro postup podle čl. 17 Dublinského nařízení, zůstává takové rozhodnutí pravomocí správního orgánu, kterému přísluší o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodovat (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2017, č. j. 1 Azs 145/2017-32, ze dne 30. 6. 2020, č. j. 2 Azs 356/2019-43, či ze dne 8. 6. 2021, č. j. 2 Azs 37/2021-61).*“ Zdejší soud při přezkumu správního uvážení ve smyslu shora uvedených kritérií neshledal, že by při jeho použití v projednávané věci byly překročeny zákonné meze nebo bylo zneužito.
34. Okolnosti projednávaného případu nenasvědčují tomu, že by předání žalobců do Španělského království, které je příslušné meritorně posoudit a rozhodnout o jejich žádostech o udělení mezinárodní ochrany, mohlo vést k nenaplnění smyslu Dublinského nařízení, jímž je zajištění účinné mezinárodní ochrany. Závěry, pro které se žalovaný rozhodl neaplikovat čl. 17 Dublinského nařízení považuje soud za dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné. Lze souhlasit se žalovaným, že se u žalobců o výjimečný případ hodný zvláštního zřetele nejedná.

VI.

Závěr a náklady řízení

35. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadená rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem a žaloby podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodné zamítl. S ohledem na skutečnost, že soud rozhodl meritorně ve lhůtě zákonem stanovené pro rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě (§ 73 odst. 4 s. ř. s.), nerozhodoval již samostatně o návrzích žalobců na přiznání odkladného účinku.
36. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobci ve věci úspěch neměli a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. srpna 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně